

at være tilstede, hvor Landgangsforløbet vil finde Sted, hvad ikke kan være Tilfældet med Hæren. — Men for at Flaaden kan uddaa at indlade sig i Kamp under ugunstige Forhold, naar den fjendtlige Flaade i samlet stor Styrke kommer alene, maa man oppæti det Tidspunkt, da denne skal konvojere Transportflibene, er det aldeles nødvendigt, at Agerøshund gjøres til et Støttepunkt, hvorfra den kan vælge at angribe en fjendtlig Flaade, enten naar den kommer alene og i svagere Tilstand eller med Transportflibe, ligesom vor egen Flaades Kræfter dertil passe. — Men derhos maa der sørges for, at vor Flaade kan være saa stærk, at den, foruden i Forening med Opbesætningen ved Kjøbenhavn at kunne optage Angrebet ved Kjøbenhavn og paa Sjælland fra Sundet, tillige kan have Skibe i Beltet, hvor der jo ligeledes er Udsigt til, at der kan blive gjort Landgangsforløb, og hvor den langt mere end Hæren vil være i Stand til at forhindre disse. Et Andet er, naar Fjenden er kommen i Land, hvad jeg haaber, at vor Flaade skal kunne forhindre, da først er det egentlig, at Hærens Op-gave begynder. At det da maa lykkes den lille Hær, vi have, med dens svage Udbannelse og de svage Kadrer, den har, fyldestgjørende at opfylde det Hverv at slaa Fjenden tilbage og fordrive ham fra Landgangsstedet, det vil jeg haabe; men saa Meget er vist, at, saar Fjenden først Foden paa Land, vil han strax kunne benytte det Punkt til at danne en Besætning for sig, hvortil han da vil kunne have ligefrem let Tilførsel over Søen, som han ellers vilde have under en Landkrig over Land. Naar jeg har udtalt mig saaledes, at jeg ganske kan slutte mig til de Betragtninger, det ærede Medlem har gjort gjældende, er der dog et lille Ord i hans Foredrag, som jeg ikke syntes om, og som jeg synes bestandig kommer igjen paa saa mange Steder, hvor det ikke ret hører hjemme. Det er den Paastand, at en vis Stormagt, hvorom der har været Tale, er os overlegen tilføs. Denne Paastand anser jeg nu ikke paa nogen Maade for i og for sig at være sand, og jeg anser det heller ikke for at være rigtigt og klogt at udtale den. Jeg anser den ikke for sand; thi Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Stormagt er os overlegen tilføs, beror ikke paa, om den har langt flere Skibe, langt større og bedre Skibe end vi, men paa, hvilket Antal af disse Skibe denne Fjende kan stille imod os paa Kamppladsen, paa det Sted, hvor Angrebet skal foregaa, og i den Henseende maa der, naar vi se, hvad denne Stormagt har, foretages en meget betydelig Reduktion i det store Antal Skibe, hvoraf denne Magt er i Besiddelse. I 1877 skal denne Magt, efter hvad jeg har set berettet, have 16 pantsrede Skibe, 20 Korvetter og 8 Lwisser, men hvor mange af de Skibe vil den kunne udnævne til en Angrebskrig her i vore Farvande? Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke her nærmere skal komme ind paa;

men jeg fastholder blot, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Fjende er os overlegen til Sø, paa ingen Maade kan afgjøres alene efter det Antal Skibe, han er i Besiddelse af. Det maa afgjøres efter ganske andre Hensyn; det maa afgjøres efter Farvandenens Beskaffenhed og fremfor alt efter de Forhold, under hvilke Kampen finder Sted. Vi have jo — og det for ikke saa mange Aar siden, nemlig i den østerrigsk-italienske Krig — set, hvorledes det mindre Antal, hvorledes de svagere Skibe har seiret, seiret glimrende over den meget overlegne Flaade, og der vilde man dog maasse forud have sagt, at Italien var Østerrig langt overlegent til Sø; men det viste sig dog, at Italien var Østerrig underlegent. Desuden maa jeg anse den Slags Ytringer for skikkede til meget at svække vor egen Tillid og vor egen Tro paa, hvad vi kunne udrette. Jeg tror, at vore Sø-officerer nutildags ere af samme Kulb og samme Race som de Søofficerer, der kæmpede i Begyndelsen af Aarhundredet og ikke spurgte om Antallet af dem, de skulde kæmpe med, men sloges, og sloges godt med Fjenden. Dette tror jeg ogsaa vil være Tilfældet herefter. Derfor vore Undervisningsanstalter ikke nu ved Reformer ødelægges saaledes, at der fremkommer en anden Slags Officerer, en anden Slags Mandskab, end vi hidtil have haft paa vore Skibe, vil der heller ikke fremtidig for vor Søværn være Tale om Tallet af de Skibe, imod hvilke der skal kæmpes, og man vil ikke gaa i Kamp med den Tro, at Fjenden er den Overlegne; de ville blot se paa deres egen Villie til at beseire selv de største Hindringer. Jeg tror, det vil gjælde i vore Læber som i ældre Læber, at Havet dog er Veien til de Danstes Nos og Magt.

Formanden: Den femte Landstingsmand for første Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Jouquières: Jeg vil ikke gjerne berøve den sidste ærede Taler det Haab, at vi skulde være i Stand til at slaa en Stormagts overlegne Flaade, men jeg tror ikke meget paa det. Jeg vilde ønske, at det kunde være Tilfældet; men at vække altfor megen Tillid til Flaaden, for hvilken jeg nærer en meget stor Interesse, og som jeg ønsker kraftig udvilet, er at gaa for vidt. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at England, som dog er den største Sømagt, ikke tror sig betrygget mod Landgang og derfor befæster sine Søhavne ikke alene imod Søen men ogsaa mod Landet. — Da jeg har Ordet, maa jeg dog gjøre en Bemærkning til min ærede Kollega for første Kreds (Carstensen). Han nævnte et mislykket Landgangsforløb, som Napoleon havde paatænkt mod England. Det mislykkedes naturligvis, fordi han ikke havde Overlegenheden tilføs. Han havde bestræbt sig for at opnaa Overlegenheden ved en